РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У. 11039/16
Дана 26.10.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Радојке Маринковић, и Павела Јоната, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ...бр. ...поднетој против туженог туженог Министарства финансија Републике Србије-Пореске управе, Сектора за пореско правне послове и кординацију, Регионалног оделења за другостепени поступак Београд, сада Министарство финансија Републике Србије - Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак, Београд, ради поништаја решења број 300-438-03-00089/2016-I1000 од 13.06.2016. године, у правној ствари пореској, у нејавној седници већа одржаној дана 26.10.2018. године донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Врачар број: пп438/1-80-72/14 од 10.03.2016. године којим је тужиоцу, у поновном поступку канцеларијске контроле, утврђен годишњи порез на доходак грађана за 2013. годину у износу од 704.886,00 динара.

Тужбом поднетом Управном суду дана 03.08.2016. године, допуњеном поднеском од 28.09.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Наводима тужбе указује да је 31.12.2004. године добио отказ уговора о раду од стране послодавца-Б.Б. Чија незаконитост је утврђена пресудом Врховног касационог суда Рев.2 421/12 од 05.12.2012. године а послодавац обавезан да тужиоца врати на посао због чега је са банком закључен споразум о регулисању међусобних права и обавеза а послодавац се обавезао да тужиоцу исплати накнаду штете у виду неисплаћених зарада за период од 2005. до 2012. и делимично за 2013. годину. Указује да су му управни органи неправилно утврдили пореску основицу за наведени период јер из одредбе члана 2. Закона о порезу на доходак грађана

произлази да порез на доходак представља збир опорезивих прихода остварених у календарској години и због чега сматра да порески органи погрешно узимају као износ опорезивог прихода све зараде које су му исплаћене за период од 9 година. Указује да је интенција законодавца била да се опорезују само они слојеви друштва са највишим приходима, а што произлази из одредбе члана 87. Закона о порезу на доходак грађана у којој је наведено да годишњи порез на доходак грађана плаћају физичка лица која су у календарској години остварила доходак већи од троструког износа просечне годишње зараде по запосленом исплаћене у Републици Србији у години за коју се утврђује порез а да се дохотком сматра годишњи збир зарада. Додао је да из пресуде Врховног касационог суда произлази да је смисао те пресуде да се створи стање какво би постојало да незаконитог отказа није ни било а због чега је решење пореских органа неправилно јер се на наведени начин тужилац кажњава. Предложио је да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати туженом на поновни поступак и одлучивање.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења па је предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списа предмета и образложења оспореног решења произлази да је првостепени орган, у поступку покренутом по службеној дужности, утврдио да је тужилац у току 2013. године, остварио опорезив приход у износу од 12.500.771,00 динара, по основу радног односа, за који приход је тужилац био дужан да надлежном органу поднесе пореску пријаву на обрасцу ППДГ-5 до 15.05.2014. године а што он није учинио, а на који износ је плаћено јавних прихода по одбитку у укупном износу од 3.758.378,00 динара због чега износ који улази у основицу за опорезивање годишњим порезом на доходак грађана по основу прихода остварених из радног односа, износи 8.742.393,00 динара од ког износа се одузима неопорезиви износ из члана 87. Закона о порезу на доходак грађана од 2.185.488,00 динара, што чини износ од 6.556.905,00 динара дохотка за опорезивање од кога је одузет износ од 291.398,00 динара личних одбитака за пореског обвезника и износ од 109.274,00 динара личних одбитака за издржаваног члана. На тако утврђену основицу од 6.156.233,00 динара, применом стопе од 10% на основицу од 4.370.976,00 динара и стопе од 15% на основицу од 1.785.257,00 динара, утврђен је годишњи порез на доходак грађана у износу од 704.886,00 динара јер по оцени првостепеног органа, исплаћена накнада за изгубљену зараду тужиоцу у периоду 2005. до 2013. године, представља приход који је обвезник остварио у 2013. години када је фактички извршена исплата, независно од тога за који период се односи исплата накнаде изгубљене зараде. У поступку по жалби, тужени орган је оценио да је првостепени орган правилно утврдио пореску основицу и пореску обавезу тужиоца по основу годишњег пореза на доходак грађана за 2013. годину па је одбио жалбу тужиоца као неосновану. Тужени је оценио да су неосновани наводи жалбе који се односе на утврђивање пореске основице годишњег пореза на догодак грађана јер из одредбе члана 9. став 1. тачка 8. Закона о порезу на доходак грађана произлази да се не плаћа

порез на доходак грађана на примања остварена по основу материјалне и нематеријалне штете, изузев накнаде за измаклу корист и накнаде зараде (плате) односно накнаде за изгубљену зараду (плату), због чега тужени оцењује да се накнада изгубљене зараде, коју у конкретном случају на основу судског поравања исплаћује послодавац запосленом коме је незаконитом одлуком тог послодавца престао радни однос и то у висини зараде коју би запослени остварио да је спорни период радио код тог послодавца и остваривао право из радног односа, опорезује порезом на доходак грађана на зараде сагласно члану 13. до 18. Закона о порезу на доходак грађана као и члану 87. став 1. истог закона, којим је прописано да годишњи порез на доходак грађана плаћају физичка лица која су у календарској години остварила доходак већи од троструког износа просечне годишње зараде по запосленом исплаћене у Републици у години за коју се утврђује порез, па како се опорезивање годишњим порезом на доходак грађана врши сагласно одредбама члана 87 до 89. истог закона, предмет опорезивања годишњег пореза на доходак грађана је по оцени туженог, целокупан годишњи приход који по основима из члана 87. став 2. тог закона, оствари физичко лице-резидент републике, у конкретном случају тужилац, а чему у прилог иде и мишљење Министарства финансија Републике Србије број 414-00-168/2009-04 од 08.01.2010. године. Услед наведеног, одлучено је као у диспозитиву оспореног решења применом одредбе члана 152. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Законом о порезу на доходак грађана ("Службени гласник РС" бр. 24/01...112/15), прописано је, чланом 9, да се не плаћа порез на доходак грађана на примања остварена по основу накнаде матријалне и нематријалне штете, изузев накнаде за измаклу корист и накнаде зараде (плате) односно накнаде за изгубљену зараду (плату). Чланом 13. истог закона прописано је да се под зарадом у смислу тог закона, сматра зарада која се остварује по основу радног односа, дефинисана Законом којим се уређују радни односи и друга примања запосленог док је чланом 87. прописано да годишњи порез на доходак грађана, плаћају физичка лица која су у календарској години остварила доходак већи од троструког износа просчне годишње зараде по запосленом исплаћене у Републици у години за коју се утврђује порез, према подацима републичког органа надлежног за послове статистике и то резиденти за доходак остварен на територији Републике и у другој држави при чему се дохотком сматра годишњи збир зарада из члана 13-15 б, тог закона.

Полазећи од изнетог чињеничног и правног стања ове управне ствари, Управни суд налази да је правилно одлучио тужени орган када је у поступку у коме нису учињене повреде правила поступка од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа од 10.03.2016. године којим је тужиоцу, у поновном поступку канцеларијске контроле, утврђен годишњи порез на доходак грађана за 2013. годину у износу од 704.886,00 динара. Ово јер је и по оцени суда, код чињенице да је тужиоцу у 2013. години извршена исплата накнаде за изгубљену зараду у периоду од 2005. до 2013. године, правилно поступио првостепени орган када је применом прописа на које се позвао, утврдио тужиоцу обавезу годишњег пореза на доходак грађана за 2013. годину. Са тих разлога, неосновани су наводи тужбе који су истицани и у жалби а које је, према налажењу суда, тужени орган правилно оценио у складу са чланом 235. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС" бр. 30/10) и за своју оцену дао довољне

разлоге у образложењу оспореног решења које прихвата и овај суд. Како се у управном спору проверава законитост коначног управног акта на подлози чињеница утврђених у управном поступку, то не постоји обавеза суда да образлаже све наводе тужбе уколико су они већ истицани у управном поступку који је претходио управном спору и у том поступку били оцењени као што је то овде случај.

Са изнетих разлога, налазећи да ни остали наводи тужбе нису од утицаја на законитост оспореног решења и да тим решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), одлучио као у ставу један диспозитива пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на успех тужиоца у овом поступку, па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредаба чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...55/14), које се примењују у управном спору на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 26.10.2018. године, 15 У. 11039/16

Записничар **Председник већа-судија**
Небојша Симић ,с.р. **Гордана Џакула,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МД